

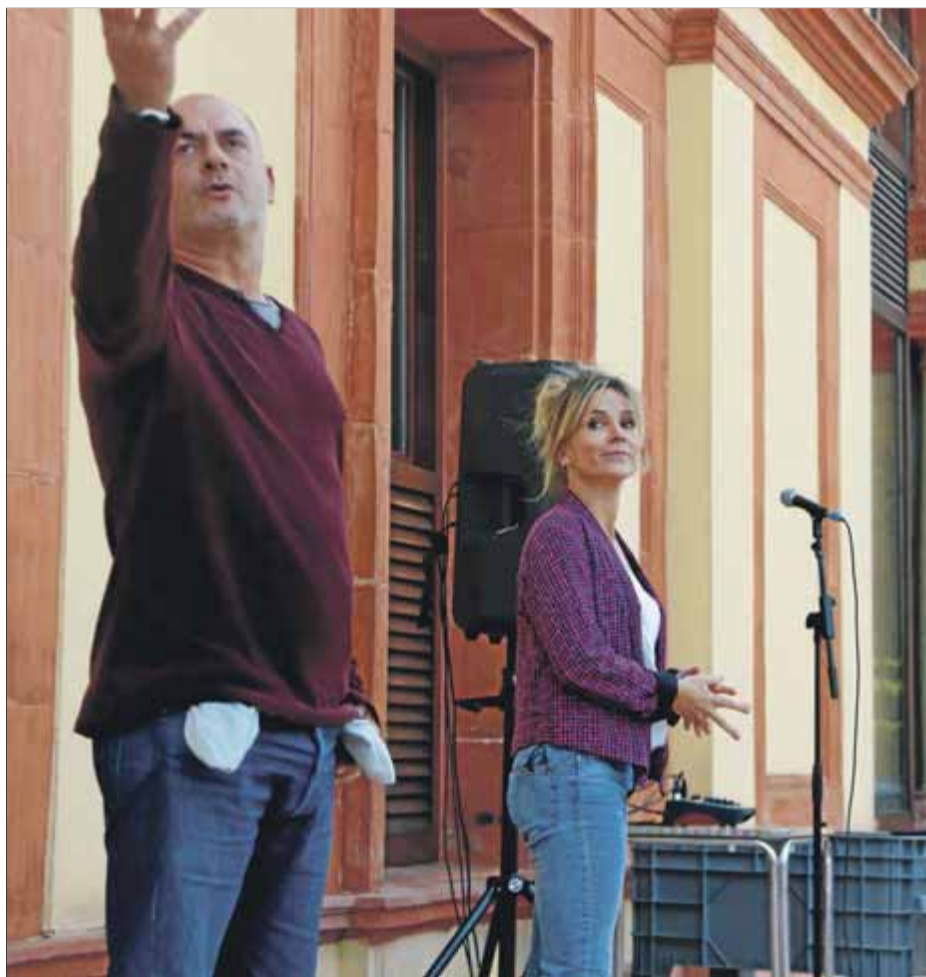
Un col·lectiu emprèn una campanya de venda, difusió i aportacions per salvar un sector amenaçat

Quan la cultura ens toca

Jordi Bordes
BARCELONA

Un dels jocs més innocents a l'hora del pati és el de tocar i parar. Un col·lectiu per recaptar fons per a la cultura va engegar ahir una altra operació que vol compensar parcialment la generositat dels artistes durant el confinament. La campanya *Si la cultura et toca, ara et toca a tu* convida el públic a fer participi tothom de les raons per les quals considera imprescindible la cultura. Conviden al joc de "tocar i pagar" (amb la satisfacció de fer-ho voluntàriament) per donar viabilitat a un sector amenaçat com és el cultural. A través del web laculturaemto.ca, la campanya anima els ciutadans que estimen la cultura a perdre la por i tornar a gaudir-ne, a fer-hi aportacions i a difondre a les xarxes socials el seu amor per la cultura.

Vanessa Amell (consultora d'aportacions de recursos de diferents institucions culturals) és una de les impulsores de la campanya, que tindrà una durada de només un mes i mig. L'objectiu és que les aportacions de la ciutadania s'afegeixin a les ajudes de les institucions ("que ja els donen suport i cal que vagin incrementant-se"). La campanya *Si la cultura et toca, ara et toca a tu* vol agrair les intervencions de la cultura, que es va donar a la ciutadania durant el confinament. Avui, deia a aquest diari, "que sembla que el món sigui més petit" arran de les conseqüències de la Covid-19, "cal fer un pas més en favor de la cultura", que amplia la mirada del món dels seus usuaris, remarca Amell. Pel portaveu de la campanya, Oriol Alzina, segons recull l'agència ACN, els "plans de rescat" de les administracions "estan molt bé, però són totalment in-

Els actors David Olivares i Mireia Portes, en la presentació de la campanya ahir a la terrassa del Teatre Lliure a Montjuïc ■ PAU CORTINA / ACN

suficients: els ciutadans som els que, al final, salvarem la cultura".

Si ja fa mesos que s'ha alçat el clam *Actua cultura 2%*, per reivindicar el 2% del pressupost per a la partida del Departament de Cultura, el model de mecenatge privat per a la cultura té molta tradició en el món anglosaxó. "Estem a anys llum d'això", admet Amell. Les arts en viu i el cinema, de fet, van gaudir d'una excepció en el toc de queda implantat des de diumenge: aquesta és una fita que la consellera de Cultura, Àngels Ponsa, atribueix al fet que s'ha considerat la cultura un bé essencial. Aquesta fita també implicarà les entitats municipalistes (ACM i FCM) perquè vetllin perquè arreu es mantingui la programació cultural, en-

cara que hi hagi menys recaptació per les limitacions d'aforament.

Aquesta proposta parteix d'una visió més àmplia dels micromecenatges que s'han anat produint en els darrers anys per falta de finançament. En aquest cas, tot és molt més lliure, perquè l'univers de projectes als quals

"Els ciutadans som els que, al final, salvarem la cultura", afirma el portaveu de la campanya

es pot accedir és molt més ampli i també augmenta el format d'ajudes.

Tot l'esforç de la xarxa fundraising.cat és desinteressat. En cap cas es cobren comissions ni es limiten les condicions d'ajuda que proposin les institucions, que s'hi poden apuntar lliurement. La campanya és una nova iniciativa per ampliar els formats de recaptació de fons per a la cultura. No hi ha cap objectiu marcat, ni pel que fa al nombre d'institucions que s'hi adhereixin, ni a la quantitat que esperen recaptar. La iniciativa no exclou les persones que no puguin fer-hi aportacions econòmiques (fent donacions o comprant entrades), ja que també les convida a participar-hi difonent els valors de la cultura a les xarxes. ■

Críticateatre

Imma Merino

Meritxell Yanes i David Planas ■ PACO AMATE

La mentida i la realitat són una

Elda & Daniel

Autor i director: Llàtzer Garcia
Intèrprets: David Planas i Meritxell Yanes

Teatre Ateneu de Celrà, diumenge
25 d'octubre. Temporada Alta. Més
funcions del 5 al 8 de novembre.

Fa poc més d'una setmana, Àlex Rigola va dur a Temporada Alta un muntatge de *La gavina* posant en escena una hibridació incerta entre la personalitat dels actors i els personatges. Un joc entre la veritat i la mentida amb el qual el teatre diu coses vertaderes i al qual no és aliè *Elda & Daniel*, que va estrenar-se el passat cap de setmana a Celrà dins de la programació del mateix festival. En principi, la separació entre els uns i els altres sembla més clara en aquesta obra del dramaturg gironí Llàtzer Garcia, que invoca un fragment de la cèlebre postil·la que August Strindberg va escriure per a *Un somni*: "La mentida i la realitat són una. Tot pot esdevenir. Tot és somni i veritat." Una idea sempre present en Ingmar Bergman, qui a la vegada invoco pensant en les crisis de parella que va abordar sota la influència constant de Strindberg.

El cas és que Meritxell Yanes i David Planas (interpretant-se ells mateixos i, per tant, entrant d'alguna manera en el joc de l'autoficció) reben els espectadors al Teatre Ateneu de Celrà i expliquen que l'obra estava pensada per fer-se a Can Pagans, en un pis del mateix edifici on ells viuen i al mateix lloc de representació de *Ventu-*

ra. Hi afegeixen que la Covid-19 ho ha impedit, però que volen mantenir-se fidels a un teatre de proximitat creant-ne a l'ambient en un local que va ser un ateneu de treballadors finançat a primers del segle XX per l'amo de la fàbrica de productes químics Pagans. Generant un cert dubte sobre si podrien ser records inventats, en David parla de les obres que va veure en aquest teatre i la Meri que hi va fer d'arcàngel Sant Miquel al seu debut a *Els Pastorets*. Fins que, de cop, es converteixen en l'Elda i en Daniel i pot sentir-se una fragilitat en la relació malgrat que vulgui amagar-se amb els gestos i els actes de la quotidianitat: com si tot pogués trencar-se d'un moment a l'altre.

L'Elda, de fet, ha arribat tard i sembla tensa. I l'esquerda esclata amb l'ombra de la infidelitat que, potser, no va consumir-se. El preàmbul de la confessió inesperada d'una doble vida, no sé sap fins a quin punt inventada. No hi ha frontera entre la veritat i la mentida. Cap certesa: què fer amb tot plegat? Amb uns intèrprets entregats a la batalla, mesurant les seves forces i desplegant els seus recursos, Llàtzer Garcia dosifica amb pols dramàtic les revelacions i les reaccions, els crits i els silencis, la perplexitat i l'estupor. Al final, com si fos l'endemà d'una nit convulsa, suposadament retrobem els actors extenuats, com si la representació els hagués deixat una empremta: coses per pensar. Com als espectadors.